

«Μας καταβροχθίζει η φωτιά», Ζάουμε Καμπρέ

Το καινούργιο μυθιστόρημα του Ζάουμε Καμπρέ «φωτίζει τις αναμνήσεις του μέλλοντος»...μας καταβροχθίζει η φωτιά...η φωτιά ήταν και θα είναι πάντα μέσο κάθαρσης που όμως μας φέρνει κοντά στο αναπόφευκτο , τον θάνατο...

Έτσι ξεκινά και η ιστορία μας, με φωτιά και θάνατο, αυτόν στον οποίο οδηγούνται τα ψυχάρια, οι νυχτόβιες πεταλουδίτσες που έλκονται από το φως, τη φωτιά και κατά κάποιο τρόπο αυτοκτονούν... Ύστερα εισάγεται η πληροφορία του θανάτου της μητέρας του ήρωα λίγο μετά τη γέννησή του, κι από κει ξεκινάει όλος ο δύσβατος αγώνας του για ζωή...Με ένα αφύσικο και τόσο θλιβερό βάρος που φορτώνεται ο μικρός Ισμαήλ από τον πατέρα του...κυνικά και απροκάλυπτα, ότι ο ίδιος είναι υπεύθυνος για τον θάνατο της μητέρας του. Με άλλα λόγια αν δεν είχε γεννηθεί ο Ισμαήλ η μητέρα του θα ζούσε...

Όσον αφορά το κομμάτι της ψυχολογίας, αυτό έχει πολλές εκδηλώσεις..Μιλάμε για θέματα απουσίας πρώιμου δεσμού, για μη ασφαλή προσκόλληση..Στην ουσία ο Ισμαήλ όχι μόνο δεν προστατεύεται από κανέναν φροντιστή αλλά επωμίζεται και τις ενοχές και τύψεις ότι είναι υπεύθυνος για τον θάνατο της μητέρας του...Επιπλέον, το κομμάτι της ψυχικής ασθένειας διαπνέει όλο το βιβλίο..Πρώτα ο πατέρας που κρίνεται ακατάλληλος για ανατροφή και ύστερα κλείνεται σε ψυχιατρείο και στη συνέχεια ο ίδιος ο ήρωας που εξαιτίας των συνθηκών αναγκάζεται να βρει ΜΟΝΟΣ του (απολύτως ΜΟΝΑΧΙΚΑ) και σε κατάσταση ιδρυματοποίησης πλέον θα έλεγα, το νόημά σε αυτή τη ζωή...Χαρακτηριστικό είναι ότι δεν έχει ταυτότητα (πώς να έχει άλλωστε όταν οι σημαντικοί άλλοι δεν υπάρχουν), ακόμα και το όνομα..ακούγεται ξενικό, παρμένο από μυθιστόρημα..Ισμαήλ...Σαν να μην του ταιριάζει, σαν να μην ταιριάζει ΠΟΥΘΕΝΑ, μόνο με άτομα που έχουν τα ίδια βιώματα και τραύματα με αυτόν, όπως η Λεό. Τους συνδέει η παιδική ηλικία και η μοναξιά τους στην ενήλικη ζωή...εννοείται και

η κατάθλιψη, προϊόν του οικογενειακού και κοινωνικού περιβάλλοντος.

Στον αντίποδα, το alter ego του Ισμαήλ, ένα μικρό αγριογούρουνο, ο Καπρέτ ...καχεκτικό και με μια δυσκολία στην κίνηση, την ίδια δυσκολία έχει και ο Ισμαήλ στη σύναψη υγιών διαπροσωπικών σχέσεων..ο Καπρέτ όμως έχει τη μητέρα του..στήριγμα σε κάθε του βήμα..ώσπου Ισμαήλ και Καπρέτ συναντώνται σε ένα παιχνίδι της μοίρας, το αυτοκινητιστικό δυστύχημα που θα στοιχίσει τη ζωή στην οικογένεια του Καπρέτ...Χάνει το στηριγμά του τη μητέρα του, και αναρωτιέται έφταιξα? Όπως και ο Ισμαήλ σε όλη του τη ζωή όπως είπαμε τυραννιέται από αυτή την ενοχή, το βαρύ φορτίο των τύψεων για τον θάνατο της δικής του μητέρας

Την ιστορία διηγείται ο Καπρέτ, έχει επωμιστεί αυτό το βάρος, της μετάδοσης της γνώσης...σαν φιλόλογος όπως ο Ισμαήλ ...Λυτρωτική η αφήγηση που φωτίζει πολλές σκοτεινές πτυχές και δίνει διέξοδο στο υποσυνείδητο...Όλη η διαδρομή του Ισμαήλ εκφράζει το θαύμα της δύναμης του ανθρώπου, αυτού που γεννήθηκε για να μάχεται μέχρι τέλους οτιδήποτε τον υπερβαίνει και τον ξεπερνά...κι εδώ μιλάμε κυρίως για την πάλη με το θηρίο της ψυχικής ασθένειας... Και όπως και με τον συνονόματο Ισμαήλ, αφηγητή στο έργο του Χέρμαν Μέλβιλ «Μόμπυ Ντικ» η εσωτερική ματιά, βαθιά ριζωμένη στην ψυχή του Ισμαήλ πασχίζει να χωρέσει μέσα της έναν παράδοξο κόσμο που τρέφεται από το ταξίδι του ανθρώπου προς την αυτογνωσία το οποίο όμως φαίνεται να ξεπερνά τα ανθρώπινα και να συνορεύει αναγκαστικά με την τρέλα..Το θηρίο με το οποίο παλεύουμε δεν είναι ο Καπρέτ, ούτε η σκοτεινή Μάρλεν, ούτε ακόμα και ο εγκληματίας Τομεο...είναι ο ίδιος μας ο εγκέφαλος, εκείνος με τις μύχιες σκέψεις που στριφογυρίζουν μέσα μας και στο τέλος μας «καίνε», όπως τα ψυχάρια, ...όπως καταλήγει ο συγγραφέας «Στριφογυρίζουμε μες τη νύχτα και θα μας καταβροχθίσει η φωτιά, ακόμα κι αν δεν το θέλουμε "...το φως απαιτεί ΘΥΣΙΑ για την οποία δεν είμαστε όλοι διατεθειμένοι...πόσο ΒΑΡΟΣ να αντέξει κανείς....